

UZASADNIENIE

Decyzją znak (...) z dnia 8 czerwca 2017 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł., po rozpatrzeniu wniosku z dnia 4 maja 2017 r. odmówił W. P. prawa do emerytury. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy podniósł, że wnioskodawca nie wykazał okresu zatrudnienia w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze w wymiarze, co najmniej 15 lat. Organ rentowy wskazał także, że wnioskodawca legitymuje się na dzień 1 stycznia 1999 r. stażem sumarycznym w wymiarze 26 lat 3 m-cy i 1 dnia (15 dni - okres nieskładkowy i 26 lat 2 m-cy i 16 dni - okres składkowy). Organ rentowy nie uwzględnił wnioskodawcy żadnego okresu pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze.

(decyzja - k. 27/28 akt emerytalnych)

Od powyższej decyzji, odwołanie złożył W. P., wnosząc o zmianę przedmiotowej decyzji poprzez przyznanie mu prawa do emerytury. W uzasadnieniu podniósł, iż w okresie od dnia 12 marca 1978 r. do dnia 15 października 2005 r. pracował w warunkach szczególnych w Spółdzielni (...) w Ł..

(odwołanie - k. 2)

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych wniósł o jego oddalenie podnosząc tożsamą argumentację, jak w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

(odpowiedź na odwołanie - k. 3)

Na rozprawie w dniu 7 maja 2018 r. wnioskodawca poparł odwołanie, pełnomocnik ZUS wniósł o oddalenie odwołania.

(stanowiska stron – e protokół (...):03:29 - 00:03:53 – płyta CD k.56)

Sąd Okręgowy w Łodzi ustalił następujący stan faktyczny:

W. P. urodził się w dniu (...)

(okoliczności bezsporne)

W dniu 4 maja 2017 r. W. P. złożył do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddziału w Ł. wniosek o przyznanie prawa do wcześniejszej emerytury Wnioskodawca oświadczył, że jest członkiem Otwartego Funduszu Emerytalnego i wniósł o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w OFE, za pośrednictwem ZUS, na dochody budżetu państwa.

(okoliczności bezsporne; wniosek- k. 1-4 plik I akt ZUS)

W. P. uzyskał prawo jazdy kategorii A i B w dniu 20 maja 1977 r. , kategorii T w dniu 20 listopada 1978 r., kategorii C w dniu 9 stycznia 1992 r. Od dnia 12 stycznia 1995 roku posiada także uprawnienia do obsługi żurawia samojezdnego do 10 ton.

(zaświadczenie - akta osobowe k. 15; prawo jazdy – okazanie - e protokół (...):01:22 – 00:16:53 – płyta CD k. 30; zeznania wnioskodawcy W. P. – e protokół (...):01:22 – 00:16:53 – płyta CD k. 30 w zw. z e protokół (...):59:46 – 01:03:22 – płyta CD k. 47; zaświadczenie z dnia 12.01.1995r. – w aktach k.17)

W. P. był zatrudniony w Spółdzielni (...) w Ł. (poprzednia nazwa Zakład (...)) w okresie od dnia 12 kwietnia 1978 r. do dnia 15 października 2005 r. na stanowisku betoniarza, operatora koparki i kierowcy. Zakład zajmował się produkcją elementów budowlanych oraz budową obiektów mieszkalnych i przeznaczonych na potrzeby rolnictwa.

(świadczenie pracy – akta osobowe k. 17; zeznania wnioskodawcy W. P. – e protokół (...):01:22 – 00:16:53 – płyta CD k. 30 w zw. z e protokół (...):59:46 – 01:03:22 – płyta CD k. 47; zeznania świadka Z. P. – e protokół (...):39:33 – 00:45:45 – płyta CD k.30)

Na podstawie umowy o pracę na okres próbny od dnia 12 kwietnia 1978 roku do dnia 26 kwietnia 1978 roku oraz umowy o pracę na czas nieokreślony od dnia 27 kwietnia 1978 roku W. P. pracował na stanowisku robotnika (...). Z dniem 1 maja 1979 roku powierzono mu obowiązki betoniarza.

(umowy o pracę z dnia 12.04.1978 roku i 26.04.1978 roku, angaż z dnia 30.05.1979 roku – akta osobowe k. 17)

W okresie od dnia 2 kwietnia 1979 roku do dnia 17 maja 1979 roku wnioskodawca odbył kurs maszynistów koparek jednonaczyniowych.

(zaświadczenie o ukończeniu kursu – k.32)

W dniu 18 maja 1979 roku W. P. został zatrudniony na stanowisku operatora spycha – koparki. W kolejnych latach otrzymywał angaże w związku za zmianą kategorii zaszeregowania, czy wysokością stawek wynagrodzenia na stanowisko: operatora spycha – koparki, operatora, operatora koparki, maszynisty koparko – ładowarki, operator sprzętu.

(angaże k.10,11,14, 15, 16, 18,21, 32, 28, 29,26, 27,23 akta osobowe – k.17)

Pismem z dnia 28 grudnia 1992 roku Spółdzielni (...) wypowiedziała wnioskodawcy z dniem 31 grudnia 1992 roku umowę o pracę w części dotyczącej stanowiska pracy, wskazując, że po upływie okresu wypowiedzenia, tj. od dnia 1 kwietnia 1993 roku będzie zatrudniony na stanowisku: operatora, kierowcy, robotnika budowlanego i betoniarza.

(wypowiedzenie z dnia 28.12.1992r. k. 46 akta osobowe – k.17)

Kolejne angaże wnioskodawca otrzymał w dniach 1 sierpnia 1993 roku i 1 kwietnia 1996 roku na stanowisko operatora. Natomiast w dniu 1 sierpnia 1996 roku otrzymał angaż na stanowisko operatora, robotnika budowlanego i betoniarza, w dniu 1 października 1997 roku na stanowisku kierowcy – operatora.

(angaże – k.49, 53-54, 58 akta osobowe – k.17)

Od dnia 1 lipca 1998 roku wnioskodawca otrzymał zezwolenie na praktyczną umiejętność obsługi i sterowania masy betonowej.

(zezwolenie z dnia 01.07.1998 roku – akta osobowe k.17)

Z dniem 1 stycznia 1999 roku powierzono odwołującemu obowiązki kierowcy – betoniarza.

(angaż z dnia 01.01.1999 r. – akta osobowe k.17)

Będąc zatrudniony na stanowiskach: operatora spycha – koparki, operatora, operatora koparki, maszynisty koparko – ładowarki, operator sprzętu – wnioskodawca wykonywał tożsame czynności, tj. pracował jako maszynista koparko – ładowarki. Pracę wykonywał przez cały rok bez żadnych przerw w systemie jednozmianowym, w pełnym wymiarze czasu pracy od godziny 7:00 do godziny 15:00, w okresach letnich praca trwała dłużej – tj. przez 10, 12, a nawet do 14 godzin dziennie. Nie było żadnych przerw w pracy ze względu na warunki atmosferyczne. W zakładzie było tylko kilku pracowników na stanowisku operatorów. Każdy operator był przypisany do konkretnej koparki. Zakład prowadził różne budowy, pracownicy wobec powyższego pracowali w różnych miejscach przez pewien okres czasu do zakończenia danej budowy. Zdarzało się, że w ramach zatrudnienia operatorzy koparek byli delegowani razem ze sprzętem do wykonywania tożsamych prac w innych firmach w ramach usług. Praca jego polegała na prowadzeniu

koparki i wykonywaniu przy jej pomocy wykopów związanych z budownictwem mieszkaniowym, kanalizacją, budową rurociągów. Ubezpieczony wykonywał tę pracę w tych okresach stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

(zeznania wnioskodawcy W. P. – e protokół (...):01:22 – 00:25:08 – płyta CD k. 30 w zw. z e protokół (...):01:15 – 00:15:58 oraz 00:58:11 – 01:03:22 – płyta CD k. 47; zeznania świadka Z. P. – e protokół (...):39:33 – 00:45:45 – płyta CD k.30; – e protokół (...):33:47 – 00:50:52 – płyta CD k. 47; zeznania świadka M. K. - e protokół (...):45:45 - 00:53:26 – płyta CD k.30; – e protokół (...):50:52 – 00:57:51 – płyta CD k. 47; zeznania świadka J. O. - e protokół (...):28:16 - 00:39:33 – płyta CD k.30; – e protokół (...):20:37 – 00:33:47 – płyta CD k. 47; zeznania świadka E. W. – e protokół (...):05:45 – 00:16:26 – płyta CD k. 56; zeznania świadka S. K. – e protokół (...):16:26 – 00:26:41– płyta CD k. 56)

Pismem z dnia 18 kwietnia 2018 r. Spółdzielnia (...) w Ł. potwierdziła fakt, iż W. P. po uzyskaniu uprawnień na operatora koparki, pracował na tym stanowisku świadcząc taką pracę w zakładzie. Brak dokumentacji w tym zakresie spowodowany jest przeprowadzką zakładu, podczas której doszło do zaginięcia tej dokumentacji..

(pismo – k. 51)

W. P. udokumentował na dzień 1 stycznia 1999 r. staż ogólny w wymiarze 26 lat 3 m-cy i 1 dnia, w tym 15 dni okresów nieskładkowych i 26 lat 2 m-cy i 16 dni okresów składkowych. Organ rentowy nie uwzględnił wnioskodawcy żadnego okresu pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze.

(decyzja - k. 27/28 akt emerytalnych)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o całokształt materiału dowodowego zebranego w sprawie, a przede wszystkim z dokumentów zawartych w załączonych aktach emerytalno – rentowych wnioskodawcy, a także w oparciu o zeznania samego wnioskodawcy oraz o zeznania świadków, którzy z nim pracowali w jednym zakładzie i w związku z powyższym mają pełną wiedzę na temat charakteru pracy wykonywanej przez wnioskodawcę w czasie zatrudnienia w Spółdzielni (...) w Ł..

Sąd odmówił wiary zeznaniom wnioskodawcy oraz świadków w zakresie w jakim zeznawali, że odwołujący przez cały okres zatrudnienia wykonywał pracę operatora koparki, gdyż przeczy temu dokumentacja osobowa ze spornego okresu zatrudnienia. Z dokumentacji ten wynika bowiem, że W. P. angaż na stanowisko operatora spycha -koparki otrzymał dopiero od dnia 18 maja 1979 roku (wcześniej był zatrudniony na stanowisku robotnika oraz betoniarza). W dniu 28 grudnia 1992 roku otrzymał zaś wypowiedzenie z dniem 31 grudnia 1992 roku warunków umowy o pracę w części dotyczącej stanowiska pracy, ze wskazaniem, że po upływie okresu wypowiedzenia, tj. od dnia 1 kwietnia 1993 roku będzie zatrudniony na stanowisku: operatora, kierowcy, robotnika budowlanego i betoniarza. Kolejne angaże wnioskodawca otrzymał w dniach 1 sierpnia 1993 roku i 1 kwietnia 1996 roku ponownie na stanowisko operatora. Natomiast w dniu 1 sierpnia 1996 roku otrzymał angaż na stanowisko operatora, robotnika budowlanego i betoniarza, w dniu 1 października 1997 roku na stanowisku kierowcy – operatora, a od dnia 1 lipca 1998 roku otrzymał zezwolenie na praktyczną umiejętność obsługi i sterowania masy betonowej Biorąc pod uwagę powyższą dokumentację, niewiarygodne są zatem zeznania wnioskodawcy i świadków, że skarżący wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracę na stanowisku operatora koparki w okresach, w których z dokumentów wynika, że był zatrudniony na innych stanowiskach, albo, że wykonywał inne czynności na dodatkowych stanowiskach, tj. w okresach: od dnia 12 marca 1978 roku do dnia 17 maja 1979 roku, od dnia 1 kwietnia 1993 roku do dnia 31 lipca 1993 roku oraz od dnia 1 sierpnia 1996 roku do końca okresu spornego – do dnia 31 grudnia 1998 roku.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył, co następuje:

Odwołanie zasługuje na uwzględnienie i jako takie skutkuje zmianą zaskarżonej decyzji.

W myśl art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U.2017.1383 t.j. z dnia 2017.07.17), ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku

przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy tj. w dniu

1 stycznia 1999 roku (art. 196 ustawy) osiągnęli:

1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymagany w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat – dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz,

2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Zaś ust. 2 w/w przepisu (wg stanu prawnego do dnia 31 grudnia 2012 roku) stanowił, że emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa oraz rozwiązania stosunku pracy - w przypadku ubezpieczonego będącego pracownikiem.

Od dnia 1 stycznia 2013 roku ust. 2 w/w przepisu uległ zmianie poprzez rezygnację ustawodawcy z warunku rozwiązania stosunku pracy (ustawa z dnia 11 maja 2012 roku o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz niektórych innych ustaw – art. 1 – Dz. U. z 2012r., poz. 637)

Zgodnie z art. 27 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 roku przysługuje emerytura, jeżeli spełnili łącznie następujące warunki: osiągnęli wiek emerytalny wynoszący co najmniej 65 lat (dla mężczyzn), oraz mają okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 25 lat (dla mężczyzn).

Stosownie do treści art. 32 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 roku, będącym pracownikami, o których mowa w ust. 2 – 3, zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 pkt 1.

Według treści § 3 i 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 z późn. zm.) za okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury, zwany dalej „wymaganym okresem zatrudniania” uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczalnymi do okresów zatrudnienia. Pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn;

2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Powołany wykaz wskazuje wszystkie te prace w szczególnych warunkach, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego.

W świetle § 2 ust. 1 tegoż rozporządzenia oraz zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy, przy czym powyższe okoliczności pracownik jest obowiązany udowodnić (por. wyrok Sądu Najwyższego z 15 grudnia 1997 r. II UKN 417/97 – (...) i US (...) i wyrok Sądu Najwyższego z 15 listopada 2000 r. II UKN 39/00 Prok. i Prawo (...)).

Stosownie do § 2 ust. 2 rozporządzenia okresy takiej pracy stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według określonego wzoru, lub świadectwie pracy.

W przedmiotowym stanie faktycznym nie budzi wątpliwości fakt, iż wnioskodawca spełnia przesłanki ustawowe co do: wieku – wnioskodawca ukończył 60 lat w dniu

19 maja 2017 roku oraz wymaganych na dzień 1 stycznia 1999 roku okresów składkowych i nieskładkowych. Złożył nadto oświadczenie, że przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego oraz złożył wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa. W ocenie Sądu wnioskodawca spełnia również warunek, co do posiadania 15 lat pracy w warunkach szczególnych.

Regulacja § 2, statuująca ograniczenia dowodowe i obowiązująca w postępowaniu przed organem rentowym, nie ma zastosowania w postępowaniu odwoławczym przed sądem pracy i ubezpieczeń społecznych. W konsekwencji okoliczność i okresy zatrudnienia w szczególnych warunkach Sąd uprawniony jest ustalać także innymi środkami dowodowymi niż dowód z zaświadczenia zakładu pracy, w tym zeznaniami świadków (por. uchwała Sądu Najwyższego z 27 maja 1985 r. sygn. III UZP 5/85 – LEX 14635, uchwała Sądu Najwyższego z 10 marca 1984 r. III UZP 6/84 – LEX 14625).

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na okoliczność pracy wykonywanej przez wnioskodawcę w szczególnych warunkach dopuścił dowód z zeznań świadków i z przesłuchania wnioskodawcy oraz przeprowadził dowód z dokumentacji osobowej ze spornego okresu zatrudnienia.

Jak wynika ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wnioskodawca w okresie zatrudnienia w Spółdzielni (...) w Ł. w okresie od dnia 18 maja 1979 roku do dnia 31 marca 1993 roku (12 lat 10 miesięcy 13 dni) oraz od dnia 1 sierpnia 1993 roku do dnia 31 lipca 1996 roku (3 lata) był formalnie zatrudniony jako operator psycho – koparki, operator, operator koparki, maszynista koparko – ładowarki, operator sprzętu i wykonywał wówczas te same czynności, tj. pracował jako maszynista koparko – ładowarki. Pracę wykonywał przez cały rok bez żadnych przerw w systemie jednozmianowym, w pełnym wymiarze czasu pracy od godziny 7:00 do godziny 15:00, w okresach letnich praca trwała dłużej – tj. przez 10, 12, a nawet do 14 godzin dziennie. Nie było żadnych przerw w pracy ze względu na warunki atmosferyczne. Praca jego polegała na prowadzeniu koparki i wykonywaniu przy jej pomocy wykopów związanych z budownictwem mieszkaniowym, kanalizacją, budową rurociągów. Ubezpieczony wykonywał tę pracę w tych okresach stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

W tym miejscu podkreślić należy, że zeznania świadków, czy też ubezpieczonych nie potwierdzone dokumentacją pracowniczą i z tą dokumentacją sprzeczne, nie mogą stanowić miarodajnego dowodu, co oznacza, że nie jest dopuszczalne oparcie się wyłącznie na zeznaniach świadków, w sytuacji gdy z dokumentów wynikają okoliczności przeciwne (por. wyroki SA we Wrocławiu z 17.01.2012. sygn. III AUa 1482/11. i z 22.02.2012. sygn. III AUa 1734/11. SA w S. z 20.09.2012. sygn. III AUa 374/12). Nazwa zajmowanego stanowiska nie determinuje, czy praca była świadczona w warunkach szczególnych, lecz zakres rzeczywiście wykonywanych zadań, to jednak dowody w tej kwestii muszą być niewątpliwe. W sprawie nie ma niewątpliwych dowodów pracy ubezpieczonego jako operatora psycharki przez cały sporny okres, tj. od dnia 12 marca 1978 roku do dnia

31 grudnia 1998 roku. Sąd przyjął natomiast, że odwołujący wykonywał taką pracę w okresach, gdy był formalnie zatrudniony na stanowiskach: operator psycho – koparki, operator, operator koparki, maszynista koparko – ładowarki, operator sprzętu, tj. od dnia

18 maja 1979 roku do dnia 31 marca 1993 roku, od dnia 1 sierpnia 1993 roku do dnia 31 lipca 1996 roku. Nie mniej jednak podnieść należy, co istotne, iż wyłączając okresy sporne w zakresie kwalifikacji w angażach, wnioskodawca i tak legitymuje się ponad 15 letnim stażem pracy w warunkach szczególnych, jako operator psycharki.

Analiza treści wykazu A stanowiącego załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. wskazuje, że do prac w warunkach szczególnych należą wymienione w dziale V (zatytułowanym „W budownictwie i przemyśle materiałów budowlanych”) pod poz. 3 „Prace maszynistów ciężkich maszyn budowlanych lub drogowych”.

Do prac tego rodzaju należą wymienione w załączniku nr 1 do zarządzenia nr 9 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 1 sierpnia 1983 r. w sprawie wykazu stanowisk pracy w zakładach pracy

nadzorowanych przez Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach uprawniające do wcześniejszego przejścia na emeryturę oraz do wzrostu emerytury lub renty, w wykazie A dziale V poz. 3 prace maszynistów robót ziemnych na stanowisku maszynisty spycharek i ciągników gąsienicowych – pkt. 3.

W niniejszym postępowaniu zostało wykazane, iż wnioskodawca faktycznie wykonywał ww. pracę operatora spycharki stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w powyższych okresach zatrudnienia.

Wskazać należy w tym miejscu, jak słusznie zauważył Sąd Apelacyjny w Katowicach w wyroku z dnia 4 listopada 2008 roku (III AUa 3113/08, Lex nr 552003) „Świadczenie pracy w warunkach szczególnych wydane pracownikowi przez pracodawcę stanowi domniemanie i podstawę do przyjęcia, iż okres pracy w nim podany jest okresem pracy w warunkach szczególnych, o którym mowa w art. 32 ust. 2 ustawy z 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. W sytuacji, kiedy brak jest wymaganego świadectwa pracy w warunkach szczególnych wystawionego przez pracodawcę, Sąd może prowadzić postępowanie dowodowe zmierzające do ustalenia, czy praca wykonywana przez stronę, była wykonywana w warunkach wymaganych przepisami rozporządzenia, czy ubezpieczony zajmował któreś ze stanowisk pracy wymienionych w załącznikach nr 1 lub 2 do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.” Takie też postępowanie należy prowadzić, kiedy organ rentowy zakwestionuje fakty wskazane w tego rodzaju świadectwie (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 sierpnia 2009 r., I UK 77/09, Lex nr 558288).

W ocenie Sądu Okręgowego, wykonywanie przez ubezpieczonego pracy w szczególnych warunkach w pełnym wymiarze czasu pracy w w/w spornych okresach odnalazło potwierdzenie w zebranych materiale dowodowym.

Reasumując Sąd przyjął, iż wnioskodawca posiada okres zatrudnienia w warunkach szczególnych w wymiarze przekraczającym 15 lat, spełniając jednocześnie pozostałe przesłanki do nabycia prawa do emerytury w obniżonym wieku.

Na mocy art. 129 ust. 1 ustawy, świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu. Wnioskodawca złożył wniosek o emeryturę w dniu 4 maja 2017 r., wiek 60 lat ukończył w dniu (...), a zatem prawo do emerytury należało wnioskodawcy przyznać od dnia 19 maja 2017 r..

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., zmienił zaskarżoną decyzję i orzekł jak w sentencji.

ZARZĄDZENIE

odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi organu rentowego

11.06.2018r.